

ЗНОВ УДОМА

У селі було чудово. Малий цілими днями бавився і майже не згадував про Карлсона. Та як канікули скінчилися і він повернувся до Стокгольма, то, тільки-но переступив поріг, зразу спитав:

— Мамо, а ти ні разу не бачила Карлсона?

— Ні, не бачила. Адже він полетів собі геть.

— Навіщо ти так кажеш, — дорікнув їй Малий. — Я хочу, щоб він і далі жив на даху. Він повинен вернутися.

— Але ж ти маєш тепер Бімбо, — намагалася заспокоїти його мама. Вона гадала, що пора б уже Малому забути про Карлсона.

Малий погладив Бімбо.

— Звісно, Бімбо дуже гарний, але він не має пропелера і не може літати. Та й бавитися з Карлсоном цікавіше.

Малий помчав до своєї кімнати й відчинив вікно.

— Карлсоне, ти там? — гукнув він з усієї сили. Проте відповіді не було.

Назавтра ж у Малого почалося навчання в школі. Тепер він був у другому класі. Після обіду він щодня сидів

у себе в кімнаті й готував уроки. Вікно Малий тримав відчинене. Щоб почути, коли часом загуде щось так, як Карлсонів моторчик. Проте гули тільки машини на вулиці та ще інколи літаки, пролітаючи над дахами. А Карлсонового моторчика так і не чути було.

— Він таки полетів геть, — сумно зітхав Малий. — І ніколи вже не повернеться.

Вечорами хлопчик лежав і думав про Карлсона, а часом і схлипував нишком під ковдрою, щоб ніхто не бачив. Так минали дні: то школа, то уроки, а Карлсона все не було.

Якось надвечір Малий сидів у кімнаті і давав лад своїм маркам. В альбомі в нього зібралось вже багато марок, але частину ще треба було наліпити. Малий узявся ліпити їх і швидко впорався. Лишилася тільки одна марка, найкраща — її він відклав наостанок. То була німецька марка з Червоною Шапочкою і вовком. Вона ох як подобалася Малому. Він поклав її перед собою на столі. І враз почув за вікном гудіння. Таке гудіння, немов... о, справді, схоже на Карлсонове! І то таки був Карлсон. Він шугнув просто у вікно й вигукнув:

— Гей-гоп, Малий!

— Гей-гоп, Карлсоне! — гукнув Малий.

Він схопився з місця, радий-радісінький, і стежив, як Карлсон двічі облетів лампу під стелею і врешті приземлився перед ним. Тільки-но Карлсон спинив моторчика, крутнувши за гудзика на животі, як Малий кинувся обіймати його. Та Карлсон відіпхнув його пухкою ручкою і сказав:

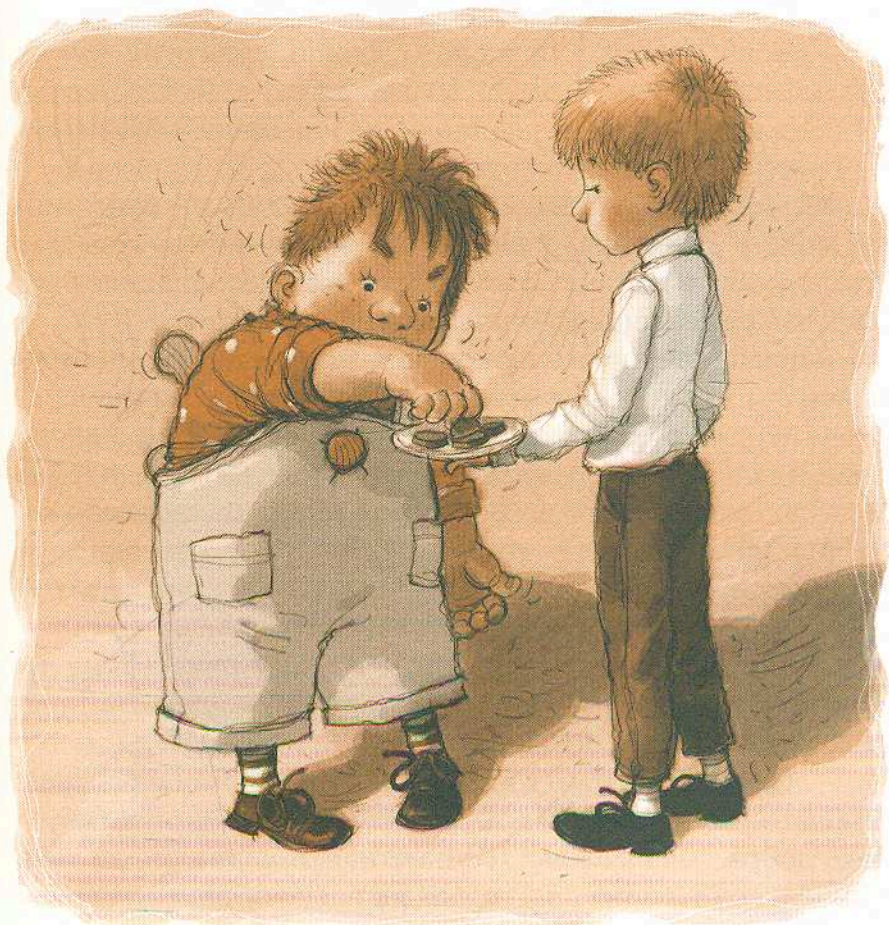
— Спокійно, тільки спокійно! Нема в тебе чогось попоїсти? Наприклад, тюфтельок? Або, може, торта з кремом?

Малий похитав головою:

— Ні, мама сьогодні не смажила тюфтельок. А торт у нас буває тільки на іменини.

Карлсон пирхнув.

— І що це за люди? «Тільки на іменини...» А коли приходять давній приятель, що не бував місяцями? Твоїй мамі годилося б подумати, чим його зустріти.

Карлсон накинеться на ковбасу, мов шуліка.

— Так, але ж ми не знали... — почав Малий.

— Не знали! — обурився Карлсон. — Ви повинні були сподіватися! Повинні були сподіватися, що я можу прилетіти сьогодні, і твоїй мамі вже цього мало бути досить, щоб вона одною рукою ліпила тюфтельки, а другою підбивала крем.

— На підобідок у нас сьогодні була ковбаса, — знітився Малий, — може, хочеш...

— Ковбаса, коли приходять давній приятель, що не був місяцями?! — Карлсон знову пирхнув. — Ну, звісно, як зв'яжешся з такою родиною, то навчишся обходитись абичим... Неси сюди ковбасу!

Малий щодуху помчав до кухні. Мама не було вдома, пішла до лікаря, і він не міг її спитати за ковбасу. Але ж як було не пригостити Карлсона! На тарілці лежало ще п'ять кружалець, і Малий забрав їх усі.

Карлсон накинувся на ковбасу, мов шуліка. Він напхав повен рот і начебто був цілком задоволений.

— Ну, — сказав він, — щоб ковбаса мені страшенно смакувала, не можу сказати. Звісно, це не те, що тюфтельки, але від декого чогось путнього годі й сподіватися.

Малий збагнув, що то він «дехто», тому швидко звернув мову на інше.

— Гарно тобі було в бабусі? — запитав він.

— Так гарно, що й сказати не можна. Тому я й не думаю нічого казати, — відповів Карлсон, жадібно вминаючи ковбасу.

— Мені також було гарно, — сказав Малий і почав розповідати Карлсонові, що він робив у бабусі. — Моя бабуся така добра, така ласкава. Ти навіть не повірив би, як вона зраділа, коли я приїхав. Вона ох як палко обняла мене.

— Чого це? — здивувався Карлсон.

— Бо вона любить мене, розумієш, — пояснив Малий.